

Puzon

Specjalnością puzonu jest płynne przechodzenie od jednego do drugiego dźwięku, co nazywa się glissandem.

Puzon różni się pod względem budowy od innych instrumentów dętych blaszanych. Zamiast wentyli ma suwak, którym zmienia się wysokość dźwięku. Zbudowany jest z dwóch długich metalowych rurek w kształcie litery U, które połączone są ze sobą, tworząc literę S. Jedna z nich zakończona jest kociołkowatym ustnikiem, a druga czarą głosową. Poprzez wsuwanie i wysuwanie suwaka można zmieniać wysokość dźwięku.

Puzony pojawiły się w XV wieku, a w kolejnym stuleciu robiono je w różnych rozmiarach i stosowano w grupach, przede wszystkim w muzyce przeznaczonej dla miejskich lub dworskich zespołów muzycznych. **Wielu kompozytorów pisało na trzy puzony, odpowiadające głosowi altu, tenoru i basu. W XVIII wieku kompozytorzy zaczęli stosować puzony w orkiestrach.** Uważano, że dają bardziej szlachetne brzmienie niż trąbka, dlatego zaczęto używać ich w muzyce kościelnej. Pierwszym kompozytorem, który wykorzystał puzon w symfonii był Ludwig van Beethoven, a w romantyzmie szczególnie lubił go francuski kompozytor Hector Berlioz.

W orkiestrze symfonicznej grają zwykle 3 puzony. Instrument ten wykorzystywany jest także w orkiestrach dętych i wojskowych.

O puzonie opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

dr hab. Iwona Lindstedt

- Najsłynniejszym duetem puzonu z głosem ludzkim jest *Tuba Mirum* z *Requiem* Mozarta.

W XIX wieku puzony były stałą częścią zespołów dętych, które wykonywały przede wszystkim transkrypcje dzieł orkiestrowych oraz aranżacje popularnych i patriotycznych melodii. W napisanej na taki zespół *Grande symphonie funèbre et triomphale* Hectora Berlioza solo puzonu zajmuje całą część drugą.

